

since 1929 neměl obhájce, čímž mu byla odňata možnost hájiti se svým zástupcem. Obžalovaný žádal, by mu byl zřízen podle § 41 odst. 3 tr. ř. zástupce chudých pro hlavní přelíčení. Stalo se tak, a při přelíčeních dne 11. června 1929 a dne 1. října 1929 byl přítomen zástupce chudých. K poslednímu hlavnímu přelíčení dne 17. prosince 1929 však zástupce chudých obeslán nebyl, a podle protokolu o tomto hlavním přelíčení obžalovaný výslovně souhlasil s provedením hlavního přelíčení bez obhájce. Zachování předpisu § 41 odst. 3 tr. ř. zákon výslovně neukládá pod neplatností a § 41 odst. 3 tr. ř. není citován v § 281 čís. 3 tr. ř. Není tedy rozsudek stížen vytýkanou zmatečností.

Přezkoumav napadený rozsudek podle § 290 tr. ř. shledal zrušovací soud, že bylo trestního zákona v neprospěch obžalovaného nesprávně použito ve směru stížností neuplatňovaném. Nalézací soud pokládá tvrzení obžalovaného, že za zboží, kožešiny, v ceně 660 Kč a 1.900 Kč, které spracoval, neobdržel zaplacené, za tvrzení nedoložené a shledává v jeho jednání skutkovou podstatu zločinu zpronevěry proto, že obžalovaný bezpečně neprokázal, že výtěžek za zboží (600 Kč a 1.900 Kč) vrátil, pokud se týče vrátiti nemohl, poněvadž sám právě za toto zboží nedostal dosud zaplacené. Než trestní řád nezná formální břemeno průvodní a není na obžalovaném, by prokázal svou nevinu. Hledíc k zásadě oficiálnosti a materiální pravdy musí se soud sám z povinnosti úřední starati o to, by byly vyšetřeny a zjištěny skutečnosti pro rozhodnutí důležité, a nemůže obžalovaného odsouditi, pokud nenabyl přesvědčení o jeho vině v příčině všech skutkových znaků trestného činu. Bylo tudíž na nalézacím soudu, by z moci úřední vyšetřil, jak dalece omluva obžalovaného spočívá na pravdě, by podle možnosti zjistil, co se s kožešinami v ceně 660 Kč a 1.900 Kč stalo, zda a pro koho byly zpracovány a zda obžalovaný dostal za zpracování a za zboží zaplacené a kolik, jak s tímto případným výtěžkem za zpracované zboží naložil, aby si tak zjednal spolehlivý podklad pro přesvědčení o vině (nevině) obžalovaného. Nalézací soud se však těmito otázkami vůbec nezabýval a rozsudek neobsahuje po této stránce zjištění. Uznal-li soud prvé stolice obžalovaného přes to vinným zločinem zpronevěry, zavinil tím zmatečnost rozsudku podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., k níž jest hleděti z moci úřední (§ 290 tr. ř.). Nedopouštíť se zpronevěry již ten, kdo nemůže prokázati, že s věcí svěřenou bez své viny podle úmluvy nenaložil, nýbrž ten, kdo ji u vědomí protiprávnosti za sebou zadržel nebo sobě přivlastnil. Bylo proto rozsudek zrušiti a vrátiti věc soudu prvé stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Čís. 3920.

Ohlášení odvolání do podmíněného odsouzení nezahrnuje v sobě i ohlášení odvolání z výroku o ztrátě práva volebního.

(Rozh. ze dne 9. srpna 1930, Zm I 395/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného a odmítl jeho odvolání z výroku o ztrátě práva volebního proti rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 5. dubna 1930, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem veřejného násilí nebezpečným vyhrožováním podle § 99 tr. zák. a přestupkem lehkého uškození na těle podle § 411 tr. zák. V otázce, o niž tu jde, uvedl v

důvodech:

Odvolání obžalovaného z výroku o ztrátě volebního práva podané teprve 24. dubna 1930 s provedením zmateční stížnosti, v třídenní lhůtě §§ 284, 294 tr. ř. však neopovězené, bylo odmítnouti jako opožděné. Obžalovaný ohlásil jen odvolání do nepodmíněného odsouzení, kteréž nezahrnuje v sobě odvolání z výroku o ztrátě práva volebního, jakž zjevně plyne z toho, že toto upravuje zákon z 15. května 1919, čís. 263 sb. z. a n., onen zákon ze 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.

Čís. 3921.

Opomenutí porotního soudu dáti k eventuální otázce na zabití dodatkovou otázku na nutnou (putativní) sebeobranu a další eventuální otázku na přečin § 335 tr. zák. nemůže působiti na rozhodnutí způsobem obžalovanému nepříznivým (předposl. odst. § 344 tr. ř.), nedošlo-li vůbec k odpovědi na onu eventuální otázku na zabití, ani porotci zodpověděli kladně hlavní otázku na zločin vraždy prosté.

Porotní soud může po případě bez zahájení řízení podle § 331 tr. ř. vynést rozsudek, nepřihlížeje k zbytečnému zápornému zodpovězení eventuální otázky.

(Rozh. ze dne 21. srpna 1930, Zm II 170/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Olomouci ze dne 14. února 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem vraždy prosté podle §§ 134, 135 čís. 4 tr. zák.

Důvody:

Stěžovatel, obžalovaný ze zločinu vraždy prosté na Pavlu F-ovi, doznal u porotního líčení trestný čin, popřel vražedný úmysl a zodpovídal se v podstatě tím, že mu F. dal facku a chtěl ho bít a tu stěžovatel, chtěje se před ním bránit, bodl ho nožem, aniž měl úmysl nepřátelský. V přípravném vyšetřování se doznal, že ho bodl ze zlosti. Porotní soud dal porotcům hlavní otázku podle obžaloby na zločin vraždy prosté, eventuální otázky na zločin zabití a na přestupek opilství, kromě dodatkových otázek, týkajících se pohnutek činu a opilosti. Porota zod-